

[Svend Jakobsen.]

fortsatte med udgangspunkt i, at der alene skulle gennemføres enkelte af disse lovforslag i denne samling. Men radikale og venstre lagde den 24. maj et notat på bordet i boligudvalget, hvoraf det fremgik, at de ikke mente at kunne tage stilling til disse ting, uden at vi havde drøftet hele boligløsningen i sammenhæng. Vi måtte erkende, at det ikke kunne nås inden 8. juni. Regeringen foreslog derfor og fik tilslutning fra partierne til at forlænge samlingen med indeværende uge.

Derefter fremsatte regeringen de to sidste lovforslag, nemlig om indeksreguleret finansiering og om boligsikring, og foreslog samtidig nedsat et særligt udvalg, hvori partiernes gruppeformænd kunne indtræde, således at disse kunne medvirke i den afgørende forhandlingsfase. Også dette forslag om at inddrage gruppeformændene i forhandlingerne var et forsøg på ikke at spille nogen mulighed for at nå en bred løsning.

Vi har ikke fra regeringens og socialdemokratiets side ladet nogen mulighed uforsøgt for at nå et bredt resultat. Men det viste sig forgæves. Om aftenen den 7. juni mødte venstre, konservative og radikale op med tre detaljer piller ud af helheden, den helhed, som de tre partier — eller i hvert fald de to af partierne — havde understreget var ubrydelig, den helhed, som man ikke mente man kunne tage ting ud af og forhandle særskilt, den helhed, hvori det hele måtte ses. Den helhed skulle ikke mere holde, man pillede tre detaljer ud. Det er klart, at en sådan situation gør, at vore forhåbninger ikke er helt så store som før. Men på trods af det var regeringen og socialdemokratiet også her imødekomme.

De tre punkter, vi blev stillet over for, var for det første, at nye restriktioner ikke skulle indføres i de ikke-regulerede områder. Regeringen sagde ja. For det andet måtte der ikke være særlige regler eller særlige finansieringsordninger for almenyttige boligselskaber. Det viste sig, at de tre partier ikke kunne fremstille en bare nogenlunde samstemmende fortolkning af, hvad der lå i dette krav. På trods heraf erklærede regeringen sig villig til at forhandle videre ud fra, at indeksreguleret finansiering ikke bare skulle gælde almenyttigt byggeri, men kunne udvides til at omfatte alt udlejnings-

byggeri. Det tredje punkt var, at der ikke måtte reserveres indtil 300 mill. kr. pr. år indtil 1982 til landsbyggefonden til udlån til beboerindskud og til lejerreduktioner. Regeringen svarede, at der kunne forhandles såvel om beløbsstørrelsen som om den måde, man skulle løse de problemer på, som vi ved vil opstå. Men regeringen tilføjede: vi kan ikke gennemføre en lovgivning, som vi ved får nogle følger, uden at sikre en løsning på de problemer, vi skaber for en række lejere. Men altså også her imødekommenhed, åbenhed.

Jeg vil gerne sige, at jeg, der er ny i politik, men vant til at høres i og forhandle med erhvervslivet, hvor det er realiteter, der tæller, måtte vurdere det sådan, at der kun var én mulighed for VKR i dette, nemlig at sige: ja, vi forhandler videre, når der er en så udstrakt imødekommenhed fra regeringens side. Men sådan skulle det ikke være. Det blev et nej, og man må spørge sig selv hvorfor. Svaret kan vist kun blive, at hvis VKR-blokkens overhovedet skulle fastholdes, hvis socialdemokratiet skulle tvinges til alene sammen med SF at gennemføre disse boligløsninger, måtte bruddet etableres på en således opstillet formalitet.

Det vidste man i det radikale venstre, hvor man tidligere på dagen havde forelagt et udkast for os, som vi erklærede var et egnet grundlag for forligsdrøftelser. Det var vor opfattelse, at det var et seriøst udspil fra radikal side. Jeg kan nævne det her, fordi det senere blev fremlagt i udvalget, og jeg skal citere en enkelt del derfra, som måske mere end noget andet over for os understregede, at her var virkelig vilje til at gå ind i videre forhandlinger. Det er det afsnit der hedder „5. Ejerboliger“, og hvor der står:

„Parcelhusproblemerne løses med udgangspunkt i regeringsforslaget og det radikale venstres forslag. Der iværksættes et seriøst ekspertarbejde om beskatningsproblemerne i relation til renteindtægt og rentefradrag med det sigte at genskabe rentepolitikens effektivitet. Når resultat foreligger, tages parcelhusproblemerne op til vurdering i lyset heraf.“

Dette sidste så vi egentlig som det, der skulle binde også socialistisk folkeparti til forligsmuligheden, idet det jo stort set indeholder det samme som det protokollat, vi